

в душата си, живее със спомените за нея, които свършват винаги в тихи меланхолни акорди; тя му вдъхва сили да се стреми към висини и гордо да гледа на теглото, бурите и света. — Близо до нея—тя израства пред душевните му взори като Бог, комуто поверява всички тайни на своето сърдце; И струва му се, че любовта му вредом грее, като пролетно слънце (Ж. М. С., 19 — 1); тогава го напуска тъгата, той слива своята радост с радостта на разцъвналото поле, с песента на птичката, със смеха на цветята (Ж. М. С., 21—4); нейните очи огряват душата му; те светят като звезди в нощта—те са неговите пътеводни звезди „към там, де щастие грее (Ж. М. С., 21—5, 24—9.)—Ала загледа ли се в очите ѝ, той съзира нещо, което го плаши и тревожи (Ж. М. С., 24—10); и той я моли да му позволи да склони глава на гърдите ѝ, и тихо да го приспи—да не смути в сърдцето му—

Заспала в сън безсънница—мечта:
Тя безвъзвратно младини отне ми
Да дири мир и щастие в света.

Ж. М. С., 25—11).

Ала безсънницата мечта не заспива; тя не му дава покой; кога в трепет я притиска до гърдите си, спомня си за литналата птичка (Ж. М. С., 23 — 8); И скръбта отново го гнети—

Скръб потайна вечерта разлива,
Скръб безмълвна, скръб за нещо мило,
Що несетно с тоз ден си отива. (Ж. М. С. 26—12)

Негли той разбира, че щастieto не цари вечно в човешката душа; дори и през блаженни минути над него витае прокобната мисъл—за мимолетността на всяка радост. В минути на прозрение той се пита дали би могъл щастие да ѝ даде някога: за него това е тайна, но той обещава никога мъжа да не ѝ причини (П. Ц. В., 10—1); това е най-малкото, което ѝ обещава; обещава ѝ той и утеха; през минути на люта скръб нека тя отдаде нему сърдцето си: че той разбира мъжката и страданияето (П. Ц. В. 20 — 2). Той не се съмнява, че ще дойде ден, когато любовта ще ги огрее, и тогава взаимно ще си простят минали прегрешения; защото щастлив е само той, който прощава (П. Ц. В., 20—3). Никога той не ще ѝ разкрие „беците на съдбата си студена“, защото иска винаги да бъде мила и засмяна (П. Ц. В., 24—8; 36—5).

Птичката е литнала—тя е далеч. През тревожни, безсънни нощи по нея той мечтай (П. Ц. В. 21—4); вжн буря вилнее, и тя смуцава съня му—не бурята, а нейният образ мил (П. Ц. В., 23—6); кога страда, нека тя си спомни, че има сърдце, което страда за нея (П. Ц. В., 26 — 7). — Сега,